

Horváth Ödön

Már elárulhatom

Tudásom, összehasonlítva
a bölcsekével, csenevész;
pizsokszürke réteg borítja,
s előbb-utóbb a ködbe vész,

ahonnan többé nem jön vissza.
Vastagon lepi a penész,
bár valamikor kristálytisza,
józan elmém volt: fürge ész.

Gyere barátom, ide nézz!
Itt megláthatod, mi a nyitja,
hogyan valaki jó tengerész!

Hajóját délnek irányítja,
s bár a kedvező szél kevés,
a régi csúcsot megjavítja.

Vendégségben

A galambdúcnál épp leszállt az este.
A madarak széttárt szárnyal kerengve
megérdemelt nyugovóra készültek.
Feri barátom két szép gömbölyűbbet

nézett ki magának, s légpuskájával
rövid célzás után lehozta őket.
A két életvidám galamb levesbe
szántan pontosan lábunk elé hullott.

Pajtásom, nagy vadász, tiszteletemre
csökkentette szárnyasai létszámát.
Bevallom, a lakoma felségesre

sikerült; kipirult arcunkon látszott,
milyen derűsen, jó bort kortyolgatva,
teszünk a bő vacsora után pontot.

Az idő hűvösre fordul

Agyam, sajnos idő előtt eltompul,
s ennek gátat vetni már nem lehet.
A baj súlyosabb, ha többé nem mozdul
meg benne semmi sem. Szárnyaszegett

kedéllyel ülök ablakom előtt,
s egykedvűen bámulom kint az utcán
sietve igyekvő járókelők
s a suhanó autók alakját. Furcsán

hat rám ez a szakadatlan, gyors nyüzsgés.
Köröttem, itt, bent csak nagy ritkán zümmög
egy kósza szúnyog, vagy egy eltévedt légy.

Nagykabátban vagyok, hiszen a fűtés
nem olcsó dolog. Élettársam dűnnyög
is érte, mintha az oka én lennék.

Semmi sem jó

Életszemléletem komolytalan,
sovány ötlettáram fajsúlytalan.
Állításaim zöme oktalan;
eddiggi életem haszontalan.

Általában nem vagyok szóztalan,
de amit mondok, elég sóztalan.
Szófüzésem sajnos magyartalan,
nyelvtanulásom rossz, bizonytalan!

Több napon át vagyok étvágytalan.
Olykor koplalok. A gusztustalan
ételektől hasamnak baja van.

Felpuffed, bár menüim rég hústalan.
Ki nem lesz szorongó, tanácstalan;
ha a bevett gyógyszer hatástalan?

Emlékek születése

Gyerünk, evezzünk át a túlsó partra,
ahol vadlovak patáinak hangja
teszi napunkat emlékezetessé!
Szemünk, mintha látványukat kedvelné,

csillog, s azért is, amit időközben
a homokba rajzoltunk. Egyre többen
érkeznek, és örvendeznek egymásnak,
akárha legjobb barátok volnának.

Egyiküknek, egy feltűnő szépségnek
arca, alakja mélyen bevésődik
mit sem sejtő, járatlan tudatunkba.

Oly mélyen, habár a suhanó évek
elhalványítják, szívünkben időzik,
s időről időre előlép újra.